

Auto-interviu de angajare

Eu cred că în internet lucrurile sunt oarecum puțin invers decât în viața obișnuită, asta plecând de la ceea ce ați spus în e-mail. Adică să vă conving că eu sunt persoana potrivită. Vreau să spun că tot internetul este construit așa, cauți ce-ți trebuie și alegi ce e pentru tine. Ce doresc eu de la dvs.? Nimic mai mult decât un job, o completare a jobului meu, un adaus la portofoliu, să-mi fac treaba și să-mi câștig existența.

Așadar, eu am o ofertă de servicii. Dvs vă uitați la ele și decideți, aveți nevoie sau nu, sunt mai bune (sau mai promițătoare) decât ale altora sau nu. [Vezi serviciile mele.](#)

Poate altora, dar mie mi se pare că a fi freelancer, așa cum sunt eu, nu este o așa mare afacere. Poate doar un job pe care-l poți face să fie mai bine plătit. În fine, să trecem la subiect.

Ce spun alții despre mine...

Plec de la ideea că ați citit ce scriu alții despre mine. Dacă nu, o parte dintre aceste idei le găsiți la acest link: <https://media.fotomat.ro>. Sunt păreri critice de la oameni care m-au citit, nu neapărat m-au cunoscut fizic. Căci am avut ambiția de a evita laudele cunoscuților.

Nevastă-mea zice despre mine ceva de genul: „ești un ziarist!” Bine, ea dă exprimării acea notă de dezgust, destinată oamenilor care vor neapărat să iasă în față. (Și de fapt ce este marketingul, dacă nu o manoperă de a ieși în față!?) Nevastă-mea spune cu ciudă, de parcă a-ți dori să fii mereu primul, să fii în mijlocul atenției ar fi un păcat. Ea este și o fire mai religioasă, se duce regulat la biserică ceea ce, cred eu, o influențează, o determină în a adopta o atitudine mai discretă, mai calmă să zicem așa. Spre deosebire de mine care, bănuți, nu prea sunt dus la biserică. Mie-mi place să mă arate lumea, să vorbească despre mine... uite ăla e tipul care a făcut, e tipul care a scris... bla, bla, bănuți ce vreau să spun.

116 **Matei Bitea** 02.09.2016 15:33
sa traitil ma documentez pentru un text pe blogul meu si mă cert în draci cu nevastă-mea, am făcut imprudența să discut cu ea pe tema asta... adică, eu mă pot numi scriitor? zic și eu, trăiesc din scris, am publicat, am scris mai mult decât au citit familii întregi... totuși, sunt sau nu? aștept o părere... nu că așa ține la eticheta asta, dar să am argumente în fața celui mai aspru critic al meu, o femeie frumoasă foc dar care mă scoate din săritell! 😊

116 **Viorel Marineasa** 02.09.2016 15:38
Așa-s nevestele. În plus, literatura e cotate cum e. În opinia mea, ești unul dintre scriitorii cei mai adevărați din tot ce am întâlnit. (în loc de adevărat am vrut să zic altfel, dar ne aude Doamna)

116 **Matei Bitea** 02.09.2016 15:40
multumesc. nu e importanta eticheta... dar sa spun ca-s freelancer care scriu site-uri pentru altii mise pare prea ... nefiresc... asa cred eu... ma duc sa ma cert cu ea!

116 Scrie un răspuns...

Viorel Marineasa este editorul care mi-a publicat volumul „Hai să ardem școala!”

Deci, soția mea, când mi se adresează cu formule de genul „ești un ziarist” vrea de fapt să-și exprime disprețul față de o lume a publicității, a tabloidelor, a scandalurilor în presă. Dar, desigur, exagerează. Nu mai sunt neapărat un ziarist, adică un artist al clipei, căci asta sunt ziaristii, ei trăiesc prin clipă. Căci dacă aș fi un om al clipei mi-ar repugna, eu vreau ceva mai veșnic. Și nu sunt nici bătăran, așa cum mă „alintă” ea. Căci dacă aș fi, n-aș mai fi soțul ei, nu-i așa!? Care femeie-și dorește de bărbat un bătăran?

Mie mi-ar plăcea ca soția mea să spună despre mine că sunt un cavalier. Dar n-o spune, este de-o parcimonie sâcâitoare...

Eu vreau ca despre mine să se spună, peste ani, că sunt un scriitor. Așa aș vrea să rămân în amintirea oamenilor. Dacă există ceva în acest sens. Și... lucrez la asta...

Am o experiență bogată în tot felul de chestii. După cum ați reținut probabil, am 56 de ani, am două facultăți și am trecut prin foarte multe în viață. De fapt, într-o recenzie din „**România literară**” chiar așa se și spune, incluzându-mă într-un grup de scriitori transgeneraționiști, că sunt un om cu experiență amestecată. [Vezi recenzia accesând acest link.](#)

Desigur, aș putea să vă dau doar păreri ale unor oameni cu care am lucrat, să extrag numai acele „testimoniale” care-mi sunt mie favorabile. De fapt, tot șmenul cu întrebarea asta cu ce spun alții despre tine este o capcană. Oamenii sunt tentați să spună doar lucrurile care cred ei că dau bine și sunt utile scopului lor, respectiv acela de a obține un job. În fine, trecem la următorul punct.

Obiectiv profesional cu care mă mândresc...

Pe scurt, obiectivul profesional de care sunt mândru este acela că am priceput un lucru: **O mulțime de lucruri le pot face singur, o altă mulțime doar în echipă. Or, ca să reușești în ceva, în orice, ai nevoie de un echilibru. Cam asta este treaba cu liderul și echipa. Acesta este cu ceea ce mă mândresc: știi lucrul ăsta. Și nu e puțin!** Iar mai jos, dacă aveți răbdare, veți înțelege cum am ajuns la ideea asta. Și cum am dezvoltat-o!

Am mai spus-o și altădată. Eu m-am născut aici, sunt bănățean de loc, deși sunt urmaș de maiștri minieri ai aurului din Apuseni. Dar moștenirea asta este ancestrală dacă pot spune așa, maistorimea lor a fost demult, cam prin vremea lui Avram Iancu și mai devreme. În fine... asta este cu nașterea fizică. Cea profesională s-a realizat în Kosovo, veți înțelege mai jos.

Și ca să ajung la obiectivul cu care mă mândresc, trebuie să spun că acesta este o idee. Să explic. Deci, eram tânăr, eram ziarist, eram ambițios, doream nespun o carieră fulminantă. (Cine nu vrea asta!?) Și ce altceva mai bun de cărămidă la temelie unei profesii ar fi putut să fie decât să mergi acolo unde e război, să transmiți corespondențe, fotografii, să relatezi...

Era în 1998, vara, sfârșitul lui august. Se zvonea că NATO va începe să bombardeze prin Kosovo. În astfel de situații, ziariștii nu mai prea intră în zonele de conflict. Cine este acolo e bun rămas, dar de ieșit sau de intrat e mai greu. M-am grăbit să ajung la Priștina. M-am dus singur, pe banii mei, în concediul meu de odihnă.

Mi s-au terminat banii și măcelul pe-acolo nu începuse. A trebuit să mă întorc. Ei, ce obiectiv ar putea fi acesta? Cu ce m-aș putea eu mândri de-aici, dintr-o experiență jurnalistică aproape ratată? Am învățat cum se face presa. Am învățat ce ai nevoie ca să fii cineva. Ai nevoie de ambiție, de cunoștințe, de muncă și șansă. Nu știu care este cea mai importantă dintre ele, dacă este vreuna indispensabilă. Cert este că mie mi-au lipsit cunoștințele tehnice. Nu aveam decât idei generale despre internet, despre transmisia datelor, despre paginare. Atunci am decis să învăț cât pot de mult despre web.

Explicația lacunelor mele se datora stării generale din România de atunci. Presa nu prea era în mediul online decât cu bani. Era destul de complicat să citești un ziar fără să plătești. Pe vremea aceea nici serviciul PayPal nu era pentru români. Noi aveam interdicție la așa ceva. Când auzeau vesticii că ești român se uitau la tine ca la un animal pregătit să le ia sandvișul din mână. Or, atunci, poate, era explicabil ca patronatul din presa românească să nu investească în prezența online. Cel puțin la ziarul unde lucram eu.

Îndobitocirea la care eram ținuți noi,ăștia de prin ziarele de provincie, era așadar nu numai voluntară, ci și forțată de împrejurări. Acum văd altfel. Dar atunci eram furios pe directorul ziarului meu, că m-a vrut să rămân prost. Eram furios pe țară, că nu-mi oferise șansa de a mă afirma. Eram furios la culme, că trebuie să plec, că n-am apucat să văd războiul! Eram furios pe toată lumea. Justificate sau nu, furiile mele mi-au dat puterea să învăț ceva nou, m-au împins spre paginile de internet. **Citește mai multe despre acest subiect.**

Am început cu aprofundarea noțiunilor despre paginile unui site. Abia mai târziu am înțeles că poți să ai cel mai frumos site dacă nu ți-l găsește nimeni. Și am trecut la SEO. Apoi am trecut la ceva mult mai important. La un mix între aceste două idei. La mixtura dintre formă și conținut. Nu poți face nici doar SEO pe un site, dacă nu ai conținut.

Așadar, acum fac ceva special, ceva ce alții nu sunt în stare. Corelez conținutul cu forma lui. Fug de extreme. Adică încerc să găsesc un echilibru. Este un obiectiv cu care mă mândresc. Dacă nu l-aș fi intuit atunci, mai demult, în vara aceea, acum nu știu unde aș fi fost. Să cauți mereu echilibrul între formă și conținut este o mare realizare. Se lucrează la asta tot timpul. Cine crede că a terminat căutările se înșală...

Ce vreau să realizez...

Și asta este o capcană. Cine este întrebat ce vrea să realizeze la firma unde să se angajeze, va spune că îi plac provocările, că este ce și-a dorit, că admiră reputația firmei și vrea să fie într-un colectiv nemaipomenit, o muțime de alte idei. Mă rog, din ce am văzut eu, cam toți băteau în cheștiile astea...

Eu vreau să fac un site sincer. Vă spun de ce. Sunt diabetic. Când am aflat asta parcă mi sau înmuiat picioarele. Simțeam că s-a terminat cu mine, că nu voi mai fi vesel, că pentru mine va urma un rest de viață plină de abstinence și lipsită de bucurie. Am încercat să-mi iau informațiile de pe net, să văd, ce trebuie să fac, cum să fac și ce să mă ajute. Multe informații despre diabet au fost după ureche. A trebuit să citesc 10 pagini ca să disting realitatea dintr-una singură.

Marea problemă a site-urilor, a blogurilor în general, acelea din magazinele online, este aceea că sunt pline de fraze sforăitoare. Ambalaje. Revin la diabetul meu. Am reușit să-l controlez prin scăderea-n greutate. Prin alimentație. Eu acum nu iau medicamente. Dar, vreau să spun, că a trebuit să ajung singur la concluzia că rolul central este al omului. El singur face totul. Desigur, cu instrumentele pe care le are la dispoziție. Acestea sunt voința și natura. Totul este să știe să le extragă.

Așadar, un site sincer, care să-ți spună că tu ești cel mai important și că instrumentele pe care le ai la dispoziție sunt doar alegerea ta, acesta este lucrul care lipsește celor mai multe afaceri de genul acestui magazin cu produse naturale. Dă-i omului exemple concrete, dă-i realitate și îi vei câștiga încrederea. Atunci va cumpăra de la tine. Așa cred eu. La altceva nu mă pricep decât să fiu sincer. Și să dau din gură, cum zice nevastă-mea...

localizat în <https://789.ro/download/auto-interviu-de-angajare.pdf>